

נוסח ההפרשה

לוקח קצת יותר ממאית מן הפירות (מכל סוג של פרי או ירק שרוצה להפריש עליהם). מניח חתיכה זו בצד הפירות, ואומר את הנוסח שלהלן.

אם מדובר בטבל ודאי אומר תחילה ברכה זו:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו וצונו להפריש תרומות ומעשרות:

כעת אומר נוסח זה (גם בטבל ודאי וגם בדמאי או בספק טבל):

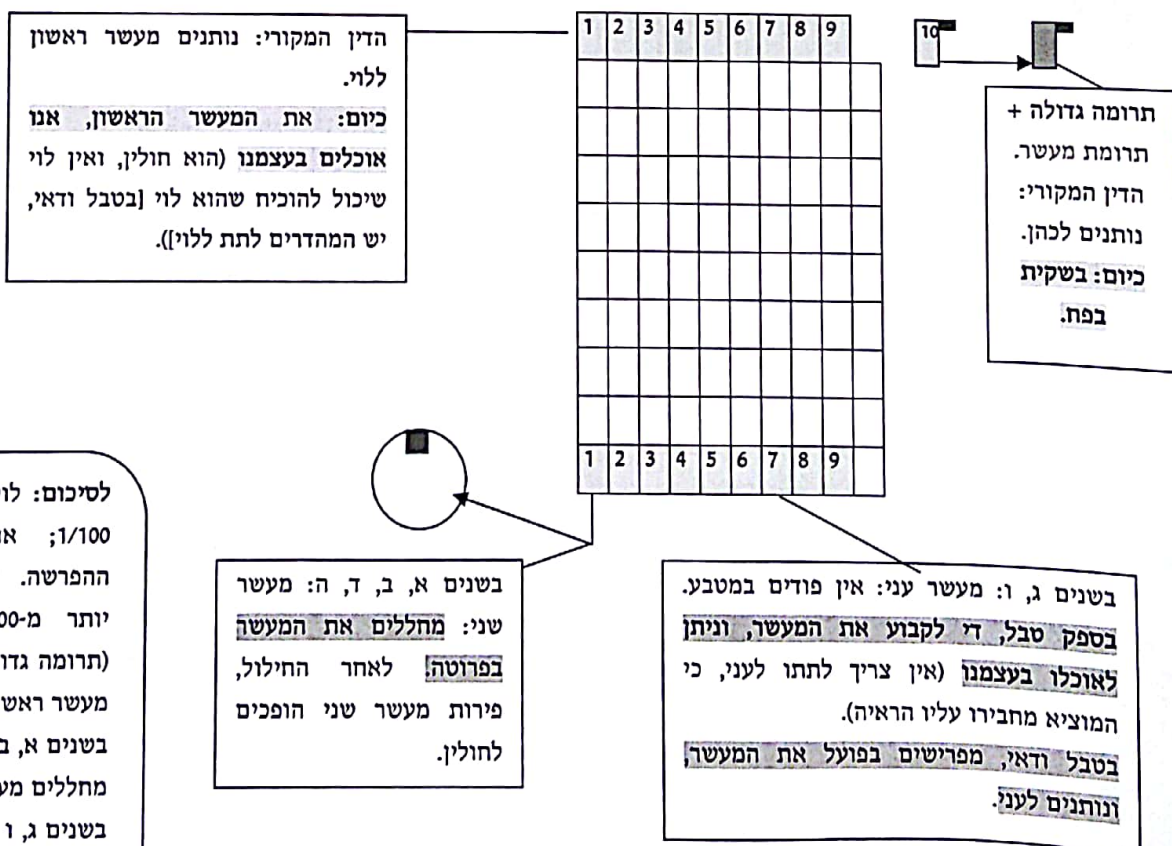
מה שהוא יותר מאחד ממאה מן הכל שיש כאן, הרי הוא תרומה גדולה בצפונה, והאחד ממאה שנשאר כאן עם תשעה חלקים כמוהו, בצד העליון של הפרות הללו, הרי הם מעשר ראשון. אותו האחד ממאה שעשיתיו מעשר ראשון הרי הוא תרומת מעשר. עוד תשעה חלקים כאלה בצד התחתון של הפרות הרי הם מעשר שני, ואם הם חובים במעשר עני - הרי הם מעשר עני:

אם יש מעשר שני ודאי - פודה בברכה (ואם ספק, פודה בלא ברכה). ואומר:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו וצונו לפדות מעשר שני:

ואומר גם בטבל ודאי וגם בדמאי וגם בספק טבל:

מעשר שני זה, הוא וחמשו, הרי הוא מחלל על פרוטה אחת מן המטבע שיחידתי לפדיון מעשר שני:

לסיכום: לוקחים קצת יותר מ-1/100; אומרים את נוסח ההפרשה. שמים את ה'קצת' יותר מ-1/100 בשקית בפח (תרומה גדולה + תרומת מעשר. מעשר ראשון אוכלים בעצמנו). בשנים א, ב, ד, ה - מעשר שני - מחללים מעשר שני במטבע. בשנים ג, ו - מעשר עני - בספק טבל: אוכלים בעצמנו; בטבל ודאי: נותנים לעני.

שו"ת מנחת שלמה חלק א סימן סב

נראה שכל המפריש תרו"מ צריך לדעת שהתרומה ותרומת מעשר הן קודש וממון כהן ומה שמאבדין אותן הוא רק מפני שבזה"ז אסור לאוכלן, וכן מעשר ראשון שייך ללוי ומעשר עני לעניים, ואז אמרינן שפיר שאף אם מפריש שלא ע"מ ליתן מ"מ הפירות שפיר מתוקנים מאיסור טבל, אבל מי שאומר רק נוסח הפרשה מבלי לדעת כלל מכל הנ"ל, אלא רק יודע שצריכים להפריש מעט יותר מאחד ממאה ולומר איזה נוסח ולהפסידו כערלה וכלאי הכרם וכל השאר נוטל לעצמו, נמצא שהלויים והעניים לא זכו כלל בהך קריאת שם אם ניכר הדבר שאינו מעלה כלל על דעתו שבאמירה זו הוא מחלק חמישית מפירותיו לאחרים, וכיון שכן חושבני דאין זו הפרשה והפירות נשארינן בטיבלן. וכמו שהזהירו הפוסקים לענין ביטול חמץ שהאומר כל חמירא ואינו יודע שמבטל ומפקיר בכך את חמצו דלא כלום הוא וה"נ גם כאן...

ולפי דברינו נראה שגם הממונים על הפרשת תרומות ומעשרות כיון שהם רק שלוחים של בעל הפירות נכון מאד שילמדו את בעל הפירות למען ידע שע"י ההפרשה הם מוכים אחד מעשרה לשבט לוי ועוד אחד מעשרה לעניים, שהרי אם אנו יודעים ברור שהבעה"ב אינו יודע מזה והוא רק מסכים להפסיד מעט מהפירות ותו לא מידי, איך אפשר שהממונה יהי' בעלים לחלק אחד מחמשה מהפירות לאחרים, ואם באמת אינם זוכים הרי אמרן דמסתבר דאין זה חשיב כלל הפרשה.

חזון איש דמאי – סימן טו אות ו ד"ה וכן ע"ה שאמר

וכן ע"ה שאמר לחבר לתקן את כריו, הולך החבר ותורם ומעשר כדין, וא"צ החבר לבאר לפני הע"ה מה שיעשה אלא כל שסמך המשלח דעתו למעשה השליח חשיב שליחות אף שנעלם ממנו פרטיהן של הדבר וריצוי לדבר סתום הוי ריצוי ואין ידיעת פרטיות מעכבת וכן הדין בכל מכירות והקנאות.